

Sygn. akt I C 934/19

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2020 r.

Sąd Rejonowy w Chełmnie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Julita Preis

Protokolant: sekr. sąd. Karolina Madajczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 września 2020 roku w C.

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko K. M.

o zapłatę

orzeka:

I. Zasądza od pozwanej K. M. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę:

- 2.098,63 zł (dwa tysiące dziewięćdziesiąt osiem złotych sześćdziesiąt trzy grosze) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty,

- 215,73 zł (dwieście piętnaście złotych siedemdziesiąt trzy grosze) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty.

II. Oddała powództwo w pozostałej części.

III. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 490,40 zł (czteryście dziewięćdziesiąt złotych czterdzieści groszy) z tytułu kosztów procesu.

IV. Nadaje wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności co do pkt I i III.

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w dniu 20 sierpnia 2019 r. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko K. M. domagając się zapłaty na swoją rzecz kwot: 4.441,98 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i 358,02 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów sądowych w wysokości 60,00 zł i kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 600,00 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że przysługuje mu od pozwanej wymagana wierzytelność pieniężna wynikająca z umowy o nr (...) zawartej w dniu 23 września 2019 r. pomiędzy pozwaną, a (...). W pozwie powód dochodzi części przysługującej mu z powyższego tytułu wierzytelności. Powód wskazał, iż na podstawie umowy cesji zawartej dnia 30 kwietnia 2018 r. z (...) nabył prawo do wierzytelności w stosunku do pozwanej. Pożyczkodawca wykonał zobowiązanie wynikające z zawartej z pozwaną umowy pożyczki, natomiast strona pozwana nie wywiązała się z obowiązku spłaty swoich zobowiązań. Powód podał, iż na kwotę dochodzoną pozvem składają się: kwota 4.441,98 zł tytułem należności głównej wymagalnej w dniu 25 października 2017 r. oraz 358,02 zł tytułem naliczonych przez powoda odsetek

ustawowych za opóźnienie od niespłaconego kapitału od dnia 2 marca 2018 r. jako dnia następnego po dniu, w którym pierwotny wierzyciel zakończył naliczanie przysługujących mu należności, a poprzedzającego dzień złożenia pozwu. Powód wskazał nadto, iż pismem z dnia 8 czerwca 2018 r. pozwana zawiadomiona o przelewie wierzytelności i jednocześnie wezwana do dobrowolnej spłaty, należności nie uiszczyła (k. 1-2).

Postanowieniem z dnia 3 października 2019 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Chełmnie (k. 3).

Pismem z dnia 9 grudnia 2019 r. stanowiącym uzupełnienie braków formalnych pozwu przekazanego z elektronicznego postępowania upominawczego, pełnomocnik powoda wskazał, iż w zakresie kosztów procesu domaga się ich zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda według norm przepisanych (k. 11-57).

Odpowiadając na zarządzenie Sądu, w piśmie procesowym z dnia 30 czerwca 2020 r. powód wyjaśnił, iż na kwotę dochodzoną pozwem w wysokości 4.800,00 zł składa się: kwota 4.441,98 zł tytułem należności głównej wynikającej z umowy nr (...) wymagalnej w dniu 25 października 2017 r. oraz 358,02 zł tytułem naliczonych przez powoda odsetek ustawowych za opóźnienie od niespłaconego kapitału z umowy nr (...) od dnia 2 marca 2018 r. jako dnia następnego po dniu, w którym pierwotny wierzyciel zakończył naliczanie przysługujących mu należności do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu. Wskazał także, iż na nabytą przez niego wierzytelność w wysokości 6.582,57 zł składają się następujące kwoty: 3.476,37 zł tytułem kapitału, 173,55 zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez wierzyciela pierwotnego, 60,39 zł tytułem odsetek karnych naliczonych przez wierzyciela pierwotnego, 2.443,14 zł tytułem opłaty prowizyjnej, 402,04 zł tytułem opłaty za udzielenie pożyczki oraz 27,08 zł tytułem opłaty przygotowawczej. Ponadto wyszczególnił, iż na opłatę przygotowawczą, prowizyjną i opłatę za udzielenie pożyczki składają się koszty związane z przygotowaniem umowy oraz udzieleniem pożyczki, obejmujące rozpatrzenie wniosku i decyzję o udzieleniu pożyczki, weryfikację i badanie zdolności kredytowej pożyczkobiorcy, przygotowanie i wysłanie umowy pożyczki, potwierdzenie tożsamości pożyczkobiorcy, przelew/wypłatę środków i kontakt z pożyczkobiorcą (k. 99).

Pozwana K. M., pomimo zobowiązania do złożenia odpowiedzi na pozew nie złożyła odpowiedzi na pozew, prawidłowo zawiadomiona o terminie rozprawy nie stawiała się na niej i nie wdała się w spór co do istoty sprawy. Nie wносиła także o rozpoznanie sprawy pod swoją nieobecność.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 23 września 2016 r. pozwana K. M. zawarła z (...) Finanse Sp. z o.o. z siedzibą we W. umowę pożyczki nr (...), na mocy której otrzymała kwotę 5.000,00 zł, którą zobowiązała się zwrócić w 30 miesięcznych ratach po 377,62 zł każda wraz z opłatą przygotowawczą w wysokości 50,00 zł, opłatą prowizyjną – 4.250,00 zł, opłatą za udzielenie pożyczki – 700,00 zł oraz odsetkami umownymi – 1.328,70 zł. Pożyczka była oprocentowana według stałej stopy oprocentowania w wysokości 10% w stosunku rocznym.

W § 6 pkt 6 umowy uzgodniono, że pożyczkodawca może wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia w razie opóźnienia pożyczkobiorcy w zapłacie dwóch pełnych rat pożyczki po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania.

Strony postanowiły ponadto w § 6 pkt 2 i 7 umowy, że za okres opóźnienia w spłacie pożyczki lub w spłacie raty albo jej części pożyczkodawca naliczać będzie odsetki od zadłużenia przeterminowanego, których wysokość jest równa dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (pkt 2). Dodatkowo w razie niespłacenia pożyczki do daty ostatniej raty, pożyczkodawca będzie uprawniony do naliczenia dalszych odsetek karnych w powyżej wskazanej wysokości, od wymagalnych, przeterminowanych należności wynikających z umowy (pkt 7).

Kwota pożyczki została pozwanej przekazana przez poprzednika prawnego powoda, w formie przelewu na wskazany numer rachunku bankowego dnia 23 września 2016 r.

/ dowód: umowa pożyczki nr (...) wraz z tabelą opłat i prowizji oraz harmonogramem spłat pożyczki i formularzem odstąpienia od umowy pożyczki – k. 17-23, 25-27, 29-32, 33-37 akt, formularz informacyjny dotyczący umowy pożyczki nr (...) – k. 31-32 akt, potwierdzenie wykonania transakcji płatniczej – k. 38 akt, pismo z dnia 23 i 26 września 2016 r. (...) Finanse sp. z o.o. skierowane do pozwanej – k. 16 i 28 akt/

Na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 11 września 2015 r. pożyczkodawca – (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. dokonał, w dniu 27 września 2016 r. na rzecz (...) (...) (...) w W., przelewu wierzytelności wynikających z umowy pożyczki nr (...) zawartej pomiędzy cedentem, a pozwaną K. M. dnia 23 września 2016 r.

/ dowód: oświadczenie (...) Finanse sp. z o.o. o dokonaniu cesji praw z umowy pożyczki nr (...) – k. 39 akt/

W związku z opóźnieniem w zapłacie dwóch pełnych rat pożyczki przez pozwaną (...) (...) (...) w W., pismem z dnia 2 stycznia 2018 r. wypowiedział pozwaną umowę z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia.

/ dowód: zawiadomienie o wypowiedzeniu umowy z dnia 2 stycznia 2018 r. - k. 24 akt/

Dnia 30 kwietnia 2018 r. (...) (...) w W. zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności. Wśród wierzytelności objętych umową przelewu znalazła się wierzytelność wobec pozwanej z tytułu zawartej umowy pożyczki nr (...). W wykazie wierzytelności stanowiącym załącznik nr 1 do umowy przelewu wierzytelności z dnia 30.04.2018 r. pod poz. 62 wskazano, że jest to wierzytelność w kwocie 6582,57 zł, w tym: kapitał 3476,37 zł, odsetki umowne w kwocie 173,55 zł, odsetki karne w kwocie 60,39 zł, opłata prowizyjna w kwocie 2443,14 zł, opłata za udzielenie pożyczki 402,04 zł i opłata przygotowawcza w kwocie 27,08 zł.

/ dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 30 kwietnia 2018 r. wraz z wyciągiem z załącznika nr 1, pełnomocnictwami i odpisami z KRS – k. 44-57 akt, oświadczenia (...) (...) (...) w W. o dokonaniu cesji praw z umowy pożyczki nr (...) – k. 40-41 akt/.

Pismami z dnia 8 czerwca 2018 r. (...) (...) w W. oraz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. poinformowali pozwaną K. M. o dokonaniu między sobą cesji wierzytelności oraz o aktualnym stanie zadłużenia pozwanej z tytułu umowy pożyczki nr (...), który obejmowało: kapitał - 3.746,37 zł, prowizję - 2.872,26 zł, odsetki karne - 60,39 zł, odsetki umowne - 173,55 zł oraz odsetki naliczone przez (...) Sp. z o.o. - 66,00 zł.

/ dowód: zawiadomienie o przeniesieniu wierzytelności z dnia 8 czerwca 2018 r. – k. 42 akt, pismo z dnia 8 czerwca 2018 r. - k. 43 akt/

Pozwana K. M., w trakcie trwania umowy, z tytułu opłaty prowizyjnej spłaciła łącznie kwotę 1.806,86 zł.

/ dowód : umowa pożyczki nr (...) wraz z tabelą opłat i prowizji oraz harmonogramem spłat pożyczki i formularzem odstąpienia od umowy pożyczki – k. 17-23, 25-27, 29-32, 33-37 akt, oświadczenia (...) (...) w W. o dokonaniu cesji praw z umowy pożyczki nr (...) – k. 40-41 akt /

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał w oparciu o wyżej wymienione dokumenty przedłożone przez stronę powodową, którym dał w całości wiarę.

Sąd zważył, co następuje:

Powód dochodził od pozwanej zapłaty kwoty 4.800 zł z tytułu umowy pożyczki, którą pozwana zawarła z (...) Finanse Sp. z o.o. z siedzibą we W. dnia 23 września 2016 r. Na dochodzoną kwotę składały się: kwota 4.441,98 zł z tytułu należności głównej oraz 358,02 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek.

W związku z faktem, że pozwana, prawidłowo zawiadomiona o terminie rozprawy, nie stawiała się na nią i nie wdała się w spór co do istoty sprawy, nie ujawniły się w sprawie żadne kwestie sporne i na podstawie przepisu art. 339 § 1 k.p.c. Sąd wydał wyrok zaoczny. Mając na uwadze § 2 powołanego przepisu, Sąd przyjął za prawdziwe twierdzenia powoda

o faktach zawarte w pozwie i pismach procesowych bowiem, gdyż jak wyżej wspomniano, nie wzbudziły one żadnych wątpliwości co do ich zgodności z prawdziwym stanem rzeczy. Należy przy tym zaznaczyć, że uznanie za prawdziwe twierdzeń zawartych w pozwie nie zwalnia Sądu od oceny zasadności żądania opartego na tych twierdzeniach. Na Sądzie rozpoznającym sprawę, w której zaistniały przesłanki do wydania wyroku zaocznego, zawsze spoczywa obowiązek rozważenia, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania. W tym zakresie bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 31 marca 1999 r., sygn. akt(...), opubl. Prok. i Pr. z 1999 r., nr 9, poz. 30; wyroku z dnia 7 czerwca 1972 r., (...) nie publ.).

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

Powód dochodzi roszczenia jako nabywca wierzytelności. Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W ocenie Sądu, powód należyście wykazał swoją legitymację procesową.

Sąd zważył, że bezspornym w przedmiotowej sprawie był fakt, iż pozwana zawarła z pierwotnym wierzycielem umowę pożyczki. Na mocy postanowień umowy pozwana faktycznie otrzymała do dyspozycji kwotę 5.000 zł równocześnie zobowiązując się do spłaty kwoty 11.328,70 zł, zawierającej oprócz pożyczonego kapitału, opłatę przygotowawczą, opłatę prowizyjną, opłatę za udzielenie pożyczki oraz odsetki umowne.

W tym miejscu należy odwołać się do właściwości stosunku łączącego pierwotnego wierzyciela z pozwaną. Sensem umowy pożyczki jest, według art. 720 k.c., przeniesienie przez pożyczkodawcę własności określonej sumy pieniężnej na rzecz pożyczkobiorcy przy jednoczesnym zobowiązaniu się przez pożyczkobiorcę, iż w określonym terminie zwróci tę samą ilość pieniędzy pożyczkodawcy. Do zwyczajowych postanowień takich umów należy ponadto umieszczenie odpowiedniego oprocentowania kwoty pożyczki. Natomiast do obowiązków dłużnika wynikających z dyspozycji art. 720 k.c., ustawa nie zalicza konieczności uiszczenia opłat dodatkowych. Obowiązek taki może być oczywiście wprowadzony do treści umowy, co wynika z zasady swobody umów.

Sąd zważył zatem, że obowiązująca w prawie cywilnym zasada swobody umów zawarta w art. 353 § 1 k.c. pozwala stronom każdej umowy dowolnie kształtować jej treść. Dodać należy, że w niniejszej sprawie do zawartej między stronami umowy pożyczki miała zastosowanie ustawa o kredycie konsumenckim z dnia z dnia 20 lipca 2001 r. (Dz.U. z 2019 r., poz. 1083 t.j.) na podstawie jej art. 3 ust. 2 pkt 1. Art. 29 i 30 ww. aktu prawnego regulują zawarcie i treść dokumentu umowy, w tym wskazują jakie dane powinna ona zawierać. Powód przedłożył umowę stanowiącą podstawę dochodzonego roszczenia i Sąd uznał, że co do zasady jest ona zgodna z treścią powyższych przepisów. Oceniając postanowienia wzorca umownego, przy pomocy którego zawarto umowę z pozwaną Sąd zważył, że co do zasady na uwzględnienie zasługiwało roszczenie powoda o zwrot pożyczonej kwoty w wysokości 5.000 zł - która została przekazana do jej dyspozycji. Powód w umowie zastrzegł także opłatę przygotowawczą, prowizyjną i za udzielenie pożyczki, które łącznie wynosiły 5.000 zł.

Umowy konsumenckie podlegają ocenie w świetle klauzuli generalnej z art. 385¹ § 1 k.c. Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c., postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§ 2). Za nieuzgodnione indywidualnie uznaje się te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (§ 3). Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§ 4). Za sprzeczne z dobrymi obyczajami uznaje się m.in. działania wykorzystujące np. niewiedzę, brak doświadczenia konsumenta, naruszenie równorzędności stron umowy, działania zmierzające do dezinformacji, wywołania błędnego

przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Chodzi więc o działanie potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania (m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia(...) r, (...)). Rażące naruszenie interesów konsumenta zachodzi zaś w sytuacji, w których w rażący sposób została naruszona równowaga interesów stron umowy przez to, że jedna z nich wykorzystwała swoją przewagę, formułując konkretne postanowienie umowy.

Sąd dokonując oceny zasadności obciążenia pozwaną opłatą prowizyjną w wysokości 4.250,00 zł uznał, iż była ona nadmierna przy kwocie pożyczki wynoszącej 5.000 zł. Była ona także rażąco wygórowana, bowiem wynosiła aż 85% udzielonej kwoty pożyczki. Oczywistym jest, że przygotowanie i udzielenie pożyczki, a dalej administrowanie pożyczką, przyjmowanie wpłat, bieżące ich kontrolowanie powoduje powstawanie kosztów pracy, materiałów biurowych, energii czy kosztów lokalowych, ale celowi ich pokrycia w niniejszej sprawie w zupełności odpowiada w ocenie Sądu ustalona w umowie pożyczki zawartej przez pozwaną opłata przygotowawcza w kwocie 50 zł oraz opłata za udzielenie pożyczki w kwocie 700 zł. Dalsze opłaty przewidziane w umowie w ocenie Sądu stanowiły nadużycie, zwłaszcza, że Pożyczkodawca w umowie pożyczki nr (...) w ogóle nie wskazał jakie koszty składają się na opłatę za udzielenie pożyczki i opłatę prowizyjną. Zarówno powód jak i jego poprzednicy prawni podejmując działalność gospodarczą w postaci udzielania pożyczek nie mogli przerzucać na pożyczkobiorców całego ryzyka gospodarczego z tym związanego, czy całego kosztu prowadzenia swojej działalności. Pożyczkobiorca mógł w tych kosztach partycypować, ale w rozsądnych granicach. Należy też wskazać, że fakt, iż łączna wysokość opłaty przygotowawczej i opłaty za udzielenie pożyczki oraz opłaty prowizyjnej nie przekraczała maksymalnej wysokości kosztów kredytu przewidzianych w art. 36a ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2019 r., poz. 1083 t.j.) nie powodowało niemożliwości badania przez Sąd tych klauzul pod kątem ich abuzywności. Samo określenie wysokości prowizji, czy innych opłat na poziomie nieprzekraczającym limitu z art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim nie świadczy o tym, że zapisy umowy w tym zakresie nie mają charakteru abuzywnego. Celem ustawowego limitu kosztów kredytu nie jest bowiem wyłączenie kontroli abuzywności, lecz uniemożliwienie kredytodawcom stosowania kosztów przekraczających ten limit, chociażby postanowienia umowy przewidujące takie koszty nie stanowiły postanowień niedozwolonych (vide wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 19 lipca 2019 r., sygn. akt(...), LEX (...)). Należy nadmienić, że Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 26 marca 2020 r. wydanym w sprawie(...) stwierdził, że art. 1 ust. 2 dyrektywy (...) w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że z zakresu stosowania tej dyrektywy nie jest wyłączony warunek umowny, w którym ustala się całkowite pozaodsetkowe koszty kredytu z poszanowaniem maksymalnego pułapu przewidzianego w przepisie krajowym, niekoniecznie biorąc przy tym pod uwagę rzeczywiście ponoszone koszty. Nie powinno budzić także wątpliwości, że analizowane postanowienia umowne nie zostały uzgodnione indywidualnie z pozwaną. Zważyć bowiem należy, że w istocie do zawarcia przedmiotowej umowy doszło poprzez zaproponowanie pozwanej wzorca umowy. Powód nie udowodnił, że analizowane postanowienia umowne są wynikiem ich indywidualnego uzgodnienia. Ponadto, jak wynika z treści umowy, pozwana występowała w omawianym stosunku prawnym w charakterze konsumenta (art. 22⁽¹⁾k.c.). Wreszcie analizowane postanowienia umowne nie odnoszą się do świadczeń głównych z umowy pożyczki. Istotne dla tej umowy elementy wynikają bowiem wprost z wyżej cytowanego art. 720 k.c.

Podsumowując zatem, kwota pożyczki została udzielona w wysokości 5.000 zł, natomiast łącznie dodatkowe koszty także wynosiły 5.000 zł i składały się na nie: opłata przygotowawcza 50 zł, opłata prowizyjna 4.250 zł i opłata za udzielenie pożyczki – 700 zł. Sąd nie miał zastrzeżeń co do opłaty przygotowawczej i opłaty za udzielenie pożyczki, czyli łącznie co do kwoty 750 zł. Natomiast zastrzeżenie opłaty prowizyjnej w wysokości 4.250 zł, jak już szczegółowo wskazano powyżej, w ocenie Sądu stanowi niedozwolone postanowienie umowne. Przy uwzględnieniu należności składających się na żądanie pozwu i wynikających z pisma pełnomocnika powoda z dnia 30 czerwca 2020 r. Sąd uznał za zasadne żądanie co do kwoty 3.476,37 zł z tytułu kapitału, kwoty 402,04 zł jako opłaty za udzielenie pożyczki i 27,08 zł z tytułu opłaty przygotowawczej, czyli łącznie co do kwoty 3.905,49 zł. Z uwagi na fakt, iż Sąd żądanie zapłaty należności z tytułu opłaty prowizyjnej Sąd uznał za nienależne, a z tytułu tejże opłaty – jak wynika aktualnego stanu zadłużenia przedstawionego przez stronę powodową – pozwana zapłaciła już kwotę 1.806,86 zł (4.250 zł – 2.443,42 zł = 1.806,86 zł), kwotę tę należało zatem zaliczyć na poczet należności obciążających ostatecznie pozwaną. W związku z czym Sąd odjął od kwoty żądania, którą uznał ostatecznie za zasadną w wysokości 3.905,49 zł, kwotę już zapłaconą

przez pozwaną z tytułu prowizji - 1.806,86 zł i orzekł jak w pkt I tiret pierwsze sentencji wyroku zasądając kwotę 2.098,63 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie – na podstawie art. 481 § 1 k.c. - od dnia 20 sierpnia 2019 r. tj. od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Termin początkowy żądania odsetek nie budził wątpliwości Sądu.

Sąd w pkt I tiret drugie wyroku zasądził także skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie według dat wskazanych przez powoda tj. od dnia 2 marca 2018 r. do dnia 19 sierpnia 2019 r., czyli do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu, które Sąd obliczył od wysokości zasądzonej należności głównej - 2.098,63 zł - w łącznej kwocie 215,73 zł. Powód mógł się ich domagać na podstawie treści art. 481 § 1 k.c. Sąd powyższą kwotę skapitalizowanych odsetek zasądził więc wraz z dalszymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu (20 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty) do dnia zapłaty na podstawie treści art. 481 § 2 k.c.

W pozostałym zakresie jako niezasadne Sąd oddalił powództwo (pkt II sentencji wyroku).

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt III sentencji wyroku na podstawie art. 100 zdanie pierwsze k.p.c. przewidującego, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Z uwagi na fakt, iż powód żądał kwoty 4.800,00 zł, a zasądzone na jego rzecz kwotę łączną 2.314,36 zł, należało uznać, iż wygrał sprawę w 48,22 %. Na koszty procesu poniesione przez stronę powodową, które wyniosły 1.017,00 zł złożyły się: opłata sądowa od pozwu – 100 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego - 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego ustalone zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 265 t.j.) w wysokości 900 zł. W związku z tym, iż jak wskazano powyżej powód wygrał proces w 48,22%, w takim zakresie należał się mu zwrot poniesionych kosztów procesu, co dało kwotę 490,40 zł.